

Кожны з вучняў Хрыста – кожны хрысціянін – пакліканы рабіць дабро. Гэта не можа быць толькі “хобі” ці “опцыя на выбар”. Міласэрнасць з’яўляецца пакліканнем, якое вынікае з прыналежнасці да Хрыстовага Касцёла. Пра гэта неаднаразова прыгадвае Новы Завет: “Будзьце міласэрнымі...” (Лк 6, 36), “Шчаслівыя міласэрныя...” (Мц 5, 7), “Міласэрнасці хачу, а не ахвяры” (Мц 9, 13).

Св. сястра Фаўстына занатавала ў “Дзённіку” наступныя словы, сказаныя Езусам: “Я чакаю ад цябе ўчынкаў міласэрнасці, якія маюць вынікаць з любові да Мяне. † Ты павінна аказваць міласэрнасць бліжнім заўсёды і ўсюды, не можаш ад гэтага адхіліцца, адмовіцца ці апраўдацца” (Дз. 742). Гаворка не ідзе пра бяссэнсную дапамогу, якая ўрэшце не прыносіць ніякага добрага плёну, а часам нават знішчае дабро, што ўжо іншае. Міласэрнасць заўсёды накіроўваецца да пэўных вынікаў, на каторых будзеца Божае Валадарства.

Праяўленне міласэрнасці па прыкладзе Езуса часта патрабуе ад нас закасання рукавоў і аказання дапамогі бліжнім, нягледзячы на тыя раны, што самі можам атрымаць. Нясенне дапамогі немагчымае без намаганняў і прысвячэння ўласнага часу, шчырай зычлівасці і цяроплівай любові, таму што ўрэшце рэшт ніводныя багацці не здольны даць чалавеку супакой і бязмежную радасць.

Дапамога, якую мы аказваем бліжнім, павінна быць пастаянным працэсам, у якім падтрымка распачынае ці працягвае дарогу змен. Дабро, якое здзяйсняем, змяняе нас саміх, узбагачае і спрыяе таму, што мы ўзрастаем у сваёй чалавечнасці. Дапамагаючы іншым, становімся лепшымі, больш дасканалымі. Бачачы ў людзях бліжніх, знішчаем сцены, што аддзяляюць нас ад акружаючых.

Сусветны дзень бедных, які перажываем у гісторыі Паўсюднага Касцёла ў 2-гі раз, з’яўляецца заклікам, каб знаходзіцца ў непасрэднай блізкасці з патрабуючымі асобамі. Аднак ён ні ў якім разе не абмяжоўвае да здзяйснення добра на карысць убогіх толькі раз на год! Наадварот, прыгадвае нам, што павінны штодня працягваць руку тым, хто аказаўся ў складанай жыццёвай сітуацыі. Бедныя людзі – гэта не праблема, а спосаб, які мы можам выкарыстаць, каб жыць Евангеллем.

Пачуць нямы крык патрабуючых

Аўтар: кс. Юрый Марціновіч
18.11.2018 00:00

Дарагія Чытачы!

Просім Пана, каб дапамог нам настроіць сваё сэрца на голас убогіх, бо толькі яно здольна пачуць нямы крык – ад болю, безнадзейнасці, ад расчаравання і смутку, ад адрачэння і распачы. Просім Пана, каб падзяліўся з намі сваім слыхам на гэты Дзень бедных, на тыдзень, на год... назаўсёды!

☐☐☐ Не забываем: час уцякае, вечнасць чакае!